

Arrest

nr. 112 878 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij dient middels onderhavig verzoekschrift een “*annulatieberoep*” in tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Kabardijnse origine te zijn. U vroeg op 28 september 2010 voor de eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verliet Kabardino-Balkarië samen met uw kinderen na een inval in uw woning door gewapende personen in militaire kledij op 15 maart 2010 waarbij u en uw echtgenoot werden mishandeld. Uw echtgenoot werd meegenomen door deze personen. In het kader van uw eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 27 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in hun arrest van 30 september 2011. U hebt vervolgens nagelaten om een cassatieberoep in te leiden. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en op 22 november 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 11 december 2011 sloot de dienst Vreemdelingenzaken deze asielprocedure af met een weigering tot inoverwegingname van uw asielaanvraag. U keerde na deze weigering evenmin terug naar uw land van herkomst en op 21 mei 2013 diende u een derde asielaanvraag in. U verklaarde dat uw zus u liet weten dat uw burens haar hadden gezegd dat er nieuwe documenten voor u waren toegekomen. Uw burens bevestigden dat militairen regelmatig naar uw woning komen en naar u informeren. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van een convocatie d.d. 17 december 2010, een attest van de brandweer d.d. 29 juli 2011, een schriftelijke getuigenis van uw burens en hun paspoortgegevens, een internetartikel over uw oom, twee convocaties d.d. 1 maart 2013 en d.d. 12 april 2013, verschillende Belgische medische attesten, twee attesten van een psycholoog in België, uw geboorteakte, en een envelop.

B. Motivering

Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat u uw derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Er moet echter op gewezen worden dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 27 mei 2011 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielerelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat uw beweerd vrees voor vervolging ernstig ondermijnd werd door uw vrijwillige terugkeer naar Kabardino-Balkarië. Verder legde u geen enkel begin van bewijs voor waaruit uw band met uw echtgenoot kon blijken noch aangaande de door u ingediende klacht naar aanleiding van zijn verdwijning. Bovendien werden er tegenstrijdigheden vastgesteld in uw relaas en betreffende de documenten die u voorlegde. Uw vrees voor vervolging werd eveneens ondermijnd door het feit dat u na de ontvoering van uw echtgenoot nog een zestal maanden op hetzelfde adres bleef wonen. Tenslotte legde u uw intern paspoort niet voor en legde u in verband hiermee ook incoherente verklaringen af. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van de onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Als nieuwe elementen voor uw huidige asielaanvraag legde u drie convocaties voor d.d. 17 december 2010, d.d. 1 maart 2013 en d.d. 12 april 2013, een attest van de brandweer, de schriftelijke getuigenis van uw burens met hun paspoortgegevens, een internetartikel over de dood van uw oom, verschillende Belgische medische attesten, twee attesten van een psycholoog in België, en een envelop. Opgemerkt moet worden dat deze nieuwe elementen niet van die aard zijn dat ze de conclusies gemotiveerd in uw eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

Met betrekking tot de door u voorgelegde convocaties dient er vooreerst op gewezen te worden dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, met name het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en ongeloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielerelaas te herstellen.

Bovendien kan uit deze drie convocaties niet worden afgeleid om welke reden of in welke zaak u werd opgeroepen.

Wat betreft de convocatie d.d. 17 december 2010 kan worden opgemerkt dat dit document slechts een kopie betreft waarvan u het origineel nog niet hebt voorgelegd. Kopieën hebben echter slechts een geringe bewijswaarde, aangezien ze gemakkelijk vervalst kunnen worden. Verder legde u met betrekking tot deze convocatie nog enkele vage en incoherente verklaringen af waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de bewijswaarde ervan. Zo verklaarde u dat deze convocatie werd afgeleverd door de post op uw propiska adres te Chegem. U gaf aan dat u op dat adres was gaan wonen na de dood van uw ouders in 1991. Vervolgens wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat uw propiska adres in Naltchik was en dat u het sinds 1988 nooit had laten veranderen. U werd gewezen op de verandering van propiska adres in uw verklaringen en u legde uit dat het adres in Chegem uw verblijfsadres was. U dacht dat de convocatie van 2010 op het adres in Naltchik werd afgeleverd. Op de vraag hoe u of uw familie dan in het bezit van deze convocatie kwam, daar u sinds 1991 niet meer woonde op dat adres, legde u uit dat de politie alle gegevens had over u, waaronder uw propiska adres en uw verblijfsadres. U werd geconfronteerd met uw verklaringen dat de convocatie met de post kwam en u gaf aan dat u niet wist hoe de convocatie in het bezit kwam van uw zus die u deze convocatie had opgestuurd (CGVS p. 7, 8).

Verder bleek u onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van de door u voorgelegde convocaties. Betreffende de convocatie van 2010 kon u enkel aangeven dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen. U wist niet wanneer u zich moest aanmelden, noch waar u zich moest aanmelden of wie u had opgeroepen. Evenmin kon u vertellen wanneer deze convocatie werd afgeleverd op uw adres en of er nog andere convocaties op uw naam waren gekomen. Op de vraag of u of uw zus iets had ondernomen om uit te zoeken waarom u in 2010 werd opgeroepen, antwoordde u dat uw zus niets had gedaan. U stelde dat u werd opgeroepen om uit te zoeken wat er zich juist had voorgedaan in de nacht van 15 maart 2010, omdat er niets anders was waarom u opgeroepen zou kunnen (CGVS p. 8, 9, 10). Ook over de twee andere convocaties zijn uw verklaringen over de inhoud ervan dermate vaag. Opnieuw wist u enkel dat u twee maal werd opgeroepen als verdachte. U wist niet op welke dagen u werd opgeroepen. U dacht slechts dat het waarschijnlijk in maart of april 2013 was. U gaf aan dat u moest verschijnen voor een rechtbank, echter bij welke rechtbank u zich moest aanbieden kon u niet zeggen. Noch u noch uw zus hadden iets ondernomen om uit te zoeken waarom u 3 jaar na uw vertrek uit Kabardino-Balkarië nog werd opgeroepen. U wist niet waarom uw zus niets had ondernomen, maar u vermoedde uit angst. U had het haar in ieder geval niet gevraagd. Op de vraag op welk adres deze twee convocaties werden afgeleverd door de post, verklaarde u dit niet te weten, maar u dacht dat het op het adres in Chegem was. U werd gevraagd of de convocaties niet op uw propiska adres werden afgeleverd en u ontkende en zei in Chegem. Toen u gewezen werd dat op de twee convocaties uw propiska adres vermeld stond, bevestigde u dit. U wist dat op de convocaties uw propiska adres stond omdat het zo hoort. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen waar de post de convocaties had afgeleverd, beweerde u dat u altijd had gezegd dat op de convocaties uw propiska adres stond en niet het adres in Chegem (CGVS p. 14, 15, 16). Deze uitleg overtuigt niet, daar u duidelijk werd gevraagd op welk adres de post de twee convocaties had afgeleverd en u naar Chegem verwees. U werd verder gewezen dat in strijd met uw verklaringen op de twee convocaties vermeld werd dat u zich moest aanbieden bij de OVD (politie) te Naltchik en dat u dat tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. U beweerde dat de OVD de rechtbank was en dat u een fout had gemaakt toen u over de politie sprak (CGVS p. 16). Deze uitleg is niet afdoende daar de OVD een afdeling is van het ministerie van binnenlandse zaken en verwijst naar een politieafdeling en niet naar een rechtbank. Al deze vaststellingen betreffende de drie convocaties die u voorlegt, doen afbreuk aan de bewijswaarde ervan.

Verder legde u op het gehoor voor het CGVS het origineel attest van de brandweer voor d.d. 29 juli 2011. U gaf aan dat u de inhoud van het brandattest niet kende. U wist dat het een brandattest was van de woning te Chegem en dat de brand ontstond op 29 juli 2011. Op de vraag hoe de brand was ontstaan, antwoordde u daar niet van op de hoogte te zijn. U werd gevraagd of uw zus die u het brandattest had opgestuurd, u hierover niet had geïnformeerd en u stelde dat ook uw zus de brand niet had gezien, dat de burens de brand hadden opgemerkt. U had enkel van uw zus vernomen dat de brandweer door de burens werd opgebeld. Ze wisten niet wie de brand had aangestoken. Op de vraag waarom u het opeens over het aansteken van een brand had, verwees u naar het attest dat u voorlegde. U werd geconfronteerd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede asielaanvraag, waar u had gemeld dat uw zus u had verteld dat er brand werd gesticht in uw woning (zie verklaringen DVZ tweede asielaanvraag, punt 37). Hierop beweerde u opnieuw dat uw zus u enkel had gezegd dat er brand was geweest (CGVS p. 10, 11). Het ontkennen van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken weerlegt de vastgestelde incoherenties in uw verklaringen niet. Het is redelijk te verwachten dat u bij het voorleggen van bewijsstukken om uw

asielrelaas te staven, u over deze documenten eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen betreffende de inhoud en de manier waarop u aangaande deze documenten informatie vernam. Uw incoherente verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de getuigenis van uw bureu te Chegem en hun paspoortgegevens moet opgemerkt worden dat dergelijke getuigenis subjectief van aard is en er geen objectieve bewijswaarde aan gehecht kan worden. Bovendien vermeldt de getuigenis enkel dat er militairen langskomen op het adres te Chegem en naar u vragen. Op de vraag welke militairen u dan zoeken, antwoordde u dat u het niet wist. U wist niet of deze personen behoorden tot de autoriteiten of niet. Evenmin wist u waarom deze militairen u dan kwamen zoeken noch hoeveel keer ze op uw adres te Chegem zijn langs geweest. U liet verstaan dat u de mogelijkheid niet had om informatie hierover uit te zoeken en u vroeg zich af hoe uw zus het dan zou moeten weten (CGVS p. 12, 13). Deze uitleg is niet afdoende. Het is redelijk te verwachten als u nieuws ontvangt over personen in militairen uniformen die u zoeken, u zou uitzoeken of het leden van de autoriteiten zijn of niet en waarom u door deze mannen werd gezocht. Uw gebrek aan interesse in deze bezoeken van militairen op uw thuisadres, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees verder.

Met betrekking tot het internetartikel over de dood van uw oom merkte u op dat u toevallig dit nieuws vernam op televisie. U dacht dat zijn dood gelinkt was met uw vervolgingsfeiten en u verwees naar de brand in uw woning en naar het feit dat jullie in dezelfde straat woonden te Chegem. Op de vraag waarom u dacht dat beide incidenten gelinkt zijn, antwoordde u enkel dat u het zo dacht. Het was niet het enige incident in de familie met wahabbieten (CGVS p. 14). Vastgesteld moet worden dat u niet aannemelijk maakt dat de dood van uw oom, hoofd van de districtsadministratie van de regio Chegemsky, enige band heeft met uw asielrelaas.

U maakte weliswaar melding van geheugenproblemen (CGVS p. 9, 11) en legde ter staving van deze problemen verschillende medische documenten voor, d.d. 5 juli 2011, d.d. 20 augustus 2011, d.d. 20 oktober 2011, d.d. 8 juni 2012, d.d. 17 januari 2012, d.d. 2 oktober 2012, en d.d. 6 maart 2013. Deze attesten maken echter enkel melding van verschillende fysieke gezondheidsproblemen, van een depressie, en psychiatrische problemen in het algemeen alsook de gevolgen daarvan, maar bevatten geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek dat uw beweerdde geheugenproblemen kan ondersteunen. Deze medische attesten werden trouwens opgemaakt door uw huisarts in het kader van uw aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een aanvraag tot regularisatie omwille van humanitaire redenen. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat bovenstaande vage en incoherente verklaringen werkelijk hieraan te wijten zouden zijn. De twee attesten van uw psycholoog vermelden enkel dat u bij haar in begeleiding bent omwille van een depressie. Bovendien tonen deze attesten niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

De envelop tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangen hebt uit uw land van herkomst.

Met betrekking tot de door u voorgelegde geboorteakte kan nog worden opgemerkt dat dit document reeds besproken werd in de beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag. Bijgevolg kan dit document niet als nieuw element inzake uw huidige asielaanvraag weerhouden worden.

Aldus kan ook in het kader van uw huidige asielaanvraag in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat door de Raad als een enig middel wordt beschouwd, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 51/7 van de vreemdelingenwet.

3.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van het artikel 51/7 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing desbetreffend artikel zou hebben geschonden, gelet op het feit dat het eerste lid een overnameregeling betreft in het kader van de Dublin-Verordening en er geen sprake is geweest van enige overname. Bovendien duidt verzoekende partij niet *in concreto* aan op welke wijze deze bepaling

door de commissaris-generaal werd geschonden, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.2.2. De Raad merkt eveneens op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont ook hier verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een theoretische uiteenzetting geeft over het begrip vluchteling, artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 weergevend, duidend op het objectieve element en twee subjectieve elementen, en over het begrip vervolging, meer bepaald de kwalitatieve invulling, met name de ernst ervan, en over de dader, de vervolgte persoon, de oorzaken van vervolging, het bewijs van vervolging en het standpunt van de Raad van State met betrekking tot vastgestelde tegenstrijdigheden.

De Raad wijst er evenwel op dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft

3.2.5.1. Betreft de drie bijgebrachte convocaties, herinnert verzoekende partij eraan dat het “gaat om de originelen van de uitnodigingen van de politie die nog steeds het reële en actuele karakter van de vervolgingen aantonen”. Zij betoogt dat verwerende partij geen enkel objectief element bijbrengt voor wat zij zegt en dat de commissaris-generaal het bewijs van zijn beweringen dient bij te brengen.

Daarenboven wijst verzoekende partij erop dat zij andere documenten heeft neergelegd die de brand van haar woning, de dood van haar oom en de problemen met de “Moslimintegristen” wel degelijk bevestigen. Er bestaat in haar hoofd dus nog altijd een reëel risico op vervolging, besluit verzoekende partij.

3.2.5.2. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de bewijslast op verzoekende partij zelf berust en dat zij zelf dient aan te tonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is en dat de commissaris-generaal, noch de Raad dienen te bewijzen dat haar verklaringen onwaar zouden zijn. Het betoog dat verwerende partij geen enkel objectief element bijbrengt voor wat zij zegt en dat zij het bewijs van haar beweringen dient bij te brengen, is dan ook niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om concrete argumenten aan te brengen teneinde de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, maar dat zij zich beperkt tot het louter tegenspreken van de conclusies van verwerende partij. Immers, verzoekende partij stelt dienaangaande enkel dat zij wel degelijk documenten heeft bijgebracht die het reële en actuele karakter van haar (vrees voor) vervolging aantonen. Het spreekt

voor zich dat dergelijke argumentatie niet van aard is om een ander licht te werpen op de bestreden beslissing.

3.2.6. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij er middels het neerleggen van nieuwe documenten niet in geslaagd is om alsnog de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Bijgevolg kan haar noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van 48/4, § 2, a en b van voormelde wet worden toegekend. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aanvoert dat *“onderzoek zou moeten worden gevoerd naar de eventualiteit van een risico op onmenselijke en onterende behandeling”*, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het argument dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.2.7. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT